

[Elmquist.]

Hæfte med et Minimum af 7 Dage og Fængsel med et Minimum af 1 Maaned. Hertil kommer saa Ungdomsfængsel og de særlige Institutioner som Arbejdshus, Sikkerhedsforvaring og Drankerhjem, som jeg nævnte.

Vedrørende dette Spørgsmaal om Fængsel har der været adskillig Uenighed i de Drøftelser, der har fundet Sted desangaaende. Spørgsmaalet har her været, om vi skulde have to Slags kvalificeret Fængsel eller kun een: Slags kvalificeret Fængsel. Lovforslaget af 1924 delte Fængsel i to Arter, nemlig Fængsel og Tugthus. Tugthusstraffen skulde idømmes for visse særlig grove Forbrydelser og skulde virke særlig afskrækkende, altsaa som en Generalprævention. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Diskussionen om dette Spørgsmaal, men kun bemærke, at jeg finder det ganske rigtigt, at den højtærede Justitsminister er gaaet bort fra denne Deling af Fængselsstraffen og er blevet staaende ved een Art Fængselsstraf. Jeg kan ikke se andet end, at en Deling af Fængselsstraffen er inkonsekvent i Forhold til det, som Nutiden anser for Straffens vigtigste Formaal, nemlig at vedkommende skal blive egnet til at vende tilbage til Samfundet som en nyttig Borger. Men naar dette er det fælles Formaal for Fængsel og Tugthus, er det urimeligt og unaturligt at have denne Sondring, idet det er ganske givet, at det i allerhøjeste Grad diskvalificerer den, der har været i Tugthus, at have faaet Tugthusets sorte Kokarde paa sig. Bestræbelser for at undgaa dette er af fælles Betydning for ham og for Samfundet, hvortil han helst skal vende tilbage som en god Borger. Forbrydelsernes Forskellighed er og skal være bestemmende for Forskellen i Straffetiden, men bør ikke influere paa Muligheden for, at vedkommende kan rejse sig igen for atter at komme paa ret Køl. Jeg hilser derfor, som sagt, med Glæde, at den højtærede Justitsminister er gaaet tilbage til Kommissionsflertallets Forslag paa dette Omraade. Jeg skal lige pege paa, at der i den sidste Kommission var et Flertal paa 5 Medlemmer for den Ordning, Justitsministeren her har tiltraadt, med kun een Slags Fængsel, medens et Mindretal paa eet Medlem holdt paa Delingen: Fængsel — Tugthus. Paa den ensartede Straf holdt ogsaa Fængselsdirektøren, hvad jeg mener man maa tillægge ikke saa ringe Vægt.

De Bemærkninger, jeg hidtil har fremsat, har været knyttet til den almindelige Del og til Principperne i det nye Lovforslag.

Jeg skal her indskyde, at Lovforslaget ligesom den gældende Lov er delt i en almindelig og en speciel Del. Endnu nogle Bemærkninger vil jeg imidlertid knytte til den almindelige Del. Det vil væsentligt blive til Spørgsmaal, om hvilke der er Uoverensstemmelse mellem det Lovforslag, vi behandler, og det af den tidligere Justitsminister i 1924 fremsatte. Jeg synes, det er rimeligt at fremhæve, hvor en saadan Uoverensstemmelse hersker, og hvor det foreliggende Lovforslag altsaa fremtræder som noget nyt i Forhold til Lovforslaget af 1924.

I det foreliggende Lovforslag er den kriminelle Lavalder sat til 14 Aar, i Lovforslaget af 1924 til 15 Aar. Jeg skal ikke nægte, at jeg rent personlig har nogen Sympati for at sætte Lavalderen til 15 Aar; men den sidste Kommission har sat den til 14 Aar, og jeg synes, det er rimeligt at følge den, naar der ikke er større Forskel, idet jeg er enig med den højtærede Justitsminister i, at det er heldigt, at man følger Kommissionen i saa stor Udstrækning som muligt, hvor der ikke er afgørende Uoverensstemmelse. Og faktisk vil Bestemmelsen ikke faa større Betydning i det praktiske Liv, idet det sikkert vil blive meget sjældent, at Personer under 15 Aar overhovedet bliver straffet.

Derimod er der med Hensyn til Behandlingen af sindssyge en meget væsentlig Forskel mellem Forslaget af 1924 og det foreliggende Lovforslag. Her er og har det store Spørgsmaal gennem Tiderne været, hvem der skal afgøre Spørgsmaalet om de sindssyges Strafbarhed eller Straffrihed; det har været et Spørgsmaal, om hvilket der har været uhyre store Diskussioner og ikke saa lidt Uenighed. At Lægerne skal afgøre, om vedkommende er sindssyg eller ikke, ja, det er noget, alle er enige om, det er klart, men Spørgsmaalet, der er Uenighed om, er, om Loven skal være saaledes, at Lægen med Afgørelsen af, at vedkommende er sindssyg, ogsaa har afgjort, at han skal være straffri, eller om Dommerne — Juristerne eller Nævningerne — skal afgøre dette sidste Spørgsmaal.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette Problem, skønt det er saare interessant, idet jeg henviser ærede Medlemmer, der skulde interessere sig nærmere for det, til Kommissionens Betænkning, hvor de vil kunne finde udførlige Udtalelser herom. Jeg skal blot udtale, at jeg finder, at det vil være meget farligt, om man fulgte